

Μὴ θέλῃς μὲ γλυκόλογα νὰ μὲ καλοκαρδίῃς

Α. Βαλαωρ., Ἔργα, 3,381.

Πολλὰ γλυκόλογα ἄκουσε γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ γιοῦ του
Α. Βαλαωρ., ἔνθ' ἄν., 3,104.

γλυκολόγος ἐπίθ. Ἡπ. (Πωγών.) Κέρκ.—Ζερβ., Ἰλιάδ. Α 387—Λεξ. Μπριγκ. Βάιγ. Δημητρ. γλυκόλογος Κύπρ. Μακεδ. Πόντ. (Οἶν.)—Ι. Πολέμ., Χειμωνανθ., 129 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκόλογος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. λ έ γ ω. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο λ ὁ γ ο ς καὶ εἰς Δουκ., ὁ δὲ γ λ υ κ ὁ λ ο γ ο ς καὶ εἰς Βλάχ.

Ὁ λέγων γ λ υ κ ε ῖ ς, εὐχαρίστους λόγους, ὁ γ λ υ κ ὁ ς τὴν ὁμιλίαν ἔνθ' ἄν.: Φρ. Γλυκολόγος καὶ πικρύτερος (ἐπὶ τοῦ καλύπτοντος τὴν κακίαν του διὰ λόγων ἡδέων) Ἡπ. (Πωγών.) Γλυκολόγος καὶ φαρμακάντερος (ταυτόσημ. μὲ τὴν προηγουμ.) Κέρκ. || Ποιήμ.

Λενοῦλα γλυκόλογη, ὅλη εὐμορφία καὶ χάρη,
ἐγὼ 'μ' ὁ Λάμπρος ποὺ θὰ 'λθῇ, ποὺ ἦλθε νὰ σέ πάρῃ
Ι. Πολέμ., ἔνθ' ἄν.

Τότ' ἔξαφνα ἐσηκώθη ἀνάμεσό τους | ὁ γλυκολόγος Νέ-
στωρ
Ζερβ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς .

γλυκολογοῦσα ἐπίθ. θηλ. Εὔβ. (Βρύσ.)

Μετοχ. τοῦ ρ. γ λ υ κ ο λ ο γ ῶ μεταπεσοῦσα εἰς χρήσιν ἐπιθ. Πβ. Ἀνθ. Παπαδόπ. εἰς Ἀθηνᾶν 37 (1925), 180 κ.έξ.

Ἡ εὐπροσήγορος: Φρ. Γλυκολογοῦσα καὶ πικραντεροῦσα (αὐτὴ ἡ ὁποία πρᾶττει τὰ ἀντίθετα πρὸς τοὺς γλυκεῖς λόγους τῆς).

γλυκολογῶ Λεξ. Βάιγ. Ψύλλ. Δημητρ. γλυκολογῶ Λεξ. Δημητρ. γλυκολοῶ Θήρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο λ ὁ γ ο ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Λέγω, προσφέρω γλυκεῖς λόγους, τέρπω, ἡδύνω διὰ λόγων ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

"Ελα μάῃς μου, παιδί μου, | γιὰ νὰ σὲ γλυκολοήσω
Θήρ.

Κότσινη ἔν' τρανταφυλλιά, | γλυκολοεῖ σὰν τὴ μηλιά
Κύπρ. 2) Ὁμιλῶ ἐρωτικῶς, ἀπευθύνω ἐρωτικούς λόγους
Λεξ. Ψύλλ. κ.ά. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ.

γλυκολυγῶ Ν. Ἔστ. 19 (1936), 496.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. λ υ γ ῶ, παρὰ τὸ λ υ γ ῖ ζ ω.

Λυγίζω, κάμπτω ἡδέως, μετὰ γλυκείας οἶνει νωχελείας:
Τὸ ξενικὸ κρασί ζέστανε τὰ στομάχια, γλυκολυγοῦσε τὰ πόδια, ἀφιόνηζε τὰ μυαλά.

γλυκολυπούμενος Δ. Σολωμ., 116 Γ. Ξενόπ., Τε-
λευτ. Ὀνειρ., 169 Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., 65—Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκολυπάμενος Λεξ. Δημητρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γ λ υ κ ο λ υ π ὁ ῦ μ α ι με ἐπι-
θετικ. σημ.

Ὁ λυπούμενος κατὰ τρόπον οἶνει γλυκύν, ἥπιον, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ὑποφέρει με καρτερίαν τὴν θλιψὶν ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἀπόλυτης ἐλευθερίας τὸν ἐνθουσίασε περισ-
σότερο κί ἀπὸ τὴ γλυκολυπούμενη ἐμορφιά τῆς Λουκίας
Γ. Ξενόπ., ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κί ἀπὸ τὸν ἥλιο πρὸ λαμπρὴ ἢ ψυχὴ τῆς δίχως πάθος
πάντα γλυκολυπούμενη κί ἀνοίγε τὴν ἀγκάλη

Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν. β) Αὐτὸς ὁ ὁποῖος εὐχαριστεῖται ἀλλὰ
καὶ λυπεῖται συγχρόνως Δ. Σολωμ., 116 — Λεξ. Πρω. Δη-
μητρ. : Ποιήμ.

Ἦν τὸν τοῖχο σύρριζα | σκίφτει, κοιτάζει,
γλυκολυπούμενη | χαμογελάει

Δ. Σολωμ., ἔνθ' ἄν.

γλυκομαγειρευτούρα ἡ, ἀμαρτ. γλυκομαγερευτούρα
Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ α γ ε ι ρ ε υ τ ο ῦ -
ρ α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ μ α γ ε ρ ε υ τ ο ῦ ρ α.

Μόνον εἰς τὸ αἰνιγμ. :

Καρακάξα μακρυνούρα | καὶ γλυκομαγερευτούρα
(τὸ τηγάνι).

γλυκομάγουλο τό, Ἡπ. (Θεσπρωτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο μ ᾶ γ ο υ λ ο ς.

Παρεια εὐχάριστος, οἶνει γλυκεῖα εἰς τὴν ὄψιν: Ἄσμ.

Γιὰ νὰ φιλήσω μιὰ φορὰ τὸ γλυκομάγουλό σου.

γλυκομάγουλος ἐπίθ. Μ. Ἀργυρόπ. εἰς Ἀνθολ. Η.
Ἀποστολίδ., 18.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ ᾶ γ ο υ λ ο ς.

Ὁ ἔχων παρεια εὐχαρίστους, οἶνει γλυκεῖας ὡς πρὸς
τὴν ὄψιν: Ποιήμ.

Παιδάκι γλυκομάγουλο βαστᾷ
γιομᾶτα ἀπὸ μαστίχα καραφάκια.

γλυκομάης ὁ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. Μ ᾶ ῃ ς.

Ἐπὶ τοῦ Μαΐου διὰ τὴν ἡπίαν, οἶνει γλυκεῖαν καυρικὴν
κατάστασιν ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ κατ' αὐτόν: Ἄσμ.

Μᾶης ὁ γλυκοκοιμιστής, ὁ γλυκομάης.

γλυκομάζελον τό, Πόντ. (Τραπ.) γλυκομάζελο Πόντ.
(Ζησιν. Ὀφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ α ζ έ λ ι ν.

Εἶδος φαγητοῦ ἐκ κολοκύνθης, συνήθως γλυκείας, καὶ γά-
λακτος ἔνθ' ἄν.: Σήμερο ἔφαμε γλυκομάζελο Ὀφ. Συνών.
γ α λ α κ τ ο κ ο λ ὁ κ υ θ ο, κ ο λ ο κ υ θ ὁ γ α λ α, γ α -
λ α τ ο φ ᾶ ι.

γλυκομαλώνω Γ. Βλαχογιάνν., Μεγάλ. χρόν., 101 Γ.
Ξενόπ., Κατήφ., 292 — Ν. Ἔστ. 2 (1928), 308.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ α λ ὶ ν ω.

Ἐπιπλήττω κατὰ τρόπον ἥπιον, οἶνει γλυκύν ἔνθ' ἄν.:

Τὴ γλυκομαλώνει, ἐπειδὴ ζαλώθηκε πολλὰ πονηράρια καὶ
μπορεῖ νὰ κακοπάθῃ Ν. Ἔστ., ἔνθ' ἄν. Πάψε πιά, σαχλέ!
Μορτάκι! τὴ γλυκομάλωσε ἐκεῖνος γελῶντας Γ. Ξενόπ., ἔνθ' ἄν.
Μπαίνει 'ς τὴ μέση ἡ μάννα καὶ χαϊδεύει καὶ γλυκομα-
λώνει τὸ Γούλα τὸν ἀράθυμο Γ. Βαλχογιάνν., ἔνθ' ἄν.

γλυκομανιεράτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ μ α ν ι ε ρ ᾶ τ ο ς.

Ὁ ἔχων κατ' ἐξοχὴν καλούς, γλυκεῖς τρόπους, ὁ εὐπρο-
σήγορος, εὐγενής: Ἄσμ.

Τότες ἐπολοήθηκεν ἡ γλυκομανιεράτη
κ' ἐφάνην μου 'ς τὰ χέρκα της πὼς τὸν τουνηὶν ἐκράτει.

γλυκομανίζω Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ α ν ῖ ζ ω.

Ἐκδηλῶ ὀργήν, μανίαν, κατὰ τρόπον ἥπιον, οἶονει γλυ-
κύν: Αἶνιγμ.

Ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ βουνὰ κυρὰ γλυκομανίζει
καὶ σὰν ἔρτη μέσ' 'ς τὰ στενά, φουσᾶ καὶ μπουμβουνίζει
(ἡ πορδὴ).

γλυκομάννα ἡ, Κρήτ. Ἡπ. (Ἰωάνν. Κοκκιν. κ.ά.) —
É. Legrand, Chansons, 234 Μ. Στεφανίδ. εἰς Λαογρ. 10
(1929), 200 Μ. Γ. Παππᾶς εἰς Ν. Ἑστ. 1 (1927), 95 γλυ-
κόμanna Πελοπν. (Δημητς.) γλυκομάννια Ἑρεικ. Κέρκ. (Ἀρ-
γυρᾶδ. Αὐχίον. Καρουσ. Κασσιόπ. Περούλ. Ραχτ. Ρόδ. Σιν.
κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. — Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ.
φυτ., 46 — Λεξ. Δημητρ. γλυκόμanna Κέρκ. — Χελδρ. -
Μηλιαρ., αὐτόθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ ᾶ ν ν α.

1) Ἡ λίαν ἀγαπητή, λίαν προσφιλές, οἶονει γλυκεῖα μή-
τηρ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καλὰ μοῦ τό 'πε ἡ μάννα μου, ἡ γλυκομάννα μου,
μὴν ἀγαπήσης, γιέ μου, ποτέ σου κοπελιά

É. Legrand, Chansons, 234.

Μάννα μου, γλυκομάννα μου, καὶ μᾶς ποῦ μᾶς ἀφίνεις;
Κρήτ. 2) Τὸ φυτὸν Βήχιον τὸ σιτοφάγον ἢ χαμαιλεύκη (Tus-
silago farfara) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae), τὸ
ὁποῖον ἔχει θεραπευτικὰς ιδιότητας, κυρίως διὰ τὴν ἐπούλω-
σιν πληγῶν Ἑρεικ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Αὐχίον.
Καρουσ. Κασσιόπ. Περούλ. Ραχτ. Ρόδ. Σιν. κ.ά.) Μαθράκ.
Ὁθων. Πελοπν. (Δημητς.) — Μ. Στεφανίδ., ἐνθ' ἄν. Γ.
Παππᾶ εἰς Ν. Ἑστ. 1 (1927), 95 Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ.
ὄνομ. φυτ., 46 — Λεξ. Δημητρ.: Τῇ γλυκομάννια τὴ βάζομε
'ς τὸ βιζιγάδι Ρόδ. Ἀδὶ καὶ γιὰ γλυκομάννια ἐβάζαμε σέ-
σκουλο 'ς τὸ βιζιγάδι αὐτόθ. Ἐτρεχε μὲ τὴ Μαρίνα πάνω
ἀπὸ τὰ λιβάδια... 'ς τὰ νερά, γιὰ νὰ βροῦν πεντάνευρα καὶ
γλυκομάννες, γιὰ νὰ κλείσῃ ἡ πληγὴ Γ. Παππᾶ, ἐνθ' ἄν.
Συνών. β η χ ᾶ ν ι, χ α μ ο λ ε ὅ κ α.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκομάννια καὶ ὡς τοπων. Μαθράκ.

3) Εἶδος ἀγρίου γλυκανήσου Ἡπ. (Κοκκιν.)

γλυκομάννακος ἐπιθ. Πελοπν. (Ἀργολ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ν ν ᾶ κ ι.

Ποικιλία ἐλαίας, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ἔχει γλυκεῖαν γεῦ-
σιν: Γλυκομάννακη ἐλιά. Γλυκομάννακο λάδι.

γλυκομαντάρινο τό, ἐνιαχ. γλυκομαντάρινο Κάλυμν.
γλυκομαντόρινο Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ν τ α ρ ῖ ν ι.

Εἶδος μανταρινιοῦ μὲ πολὺ γλυκεῖαν γεῦσιν ἐνθ'
ἄν.: Ἐμάζωξα οὐλα τὰ γλυκομαντόρινα καὶ τώρα θὰ
φύγω Γαργαλ.

γλυκομαντζουράνα ἡ, Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Κρήτ.
Μεγίστ. Σκυρ. γλυκοματζουράνα Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) γλυ-
κομαζουράνα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ν τ ζ ο υ ρ ᾶ ν α.

Θωπευτικὴ προσωνομία, συνήθως μὲν τῆς μητρός, ἐνίοτε
δὲ καὶ νεάνιδος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κι ἂν σὲ ρωτήξ' ἡ μάννα σου, | ἡ γλυκομαντζουράνα σου
Ἰων. (Σμύρν.)

Ξυπνᾶ καὶ πάει 'ς τσῆ μάννας τση, | 'ς τσῆ γλυκοματζου-
ράνας τση

Κρήτ. (Πεδιάδ.)

Κ' ἐγὼ φιλῶ τὴ μάννα τους, | τὴ γλυκομαζουράνα τους
Χίος.

γλυκομαντηλίδα ἡ, ἐνιαχ. γλυκομαντελίδα Δονοῦς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ν τ η λ ῖ δ α.

Τὸ ποῶδες φυτὸν Ἀνθεμῖς ἡ ὑψηλοτάτη (Anthemis
altissima) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae).

γλυκομαριὰ ἡ, Πάρ.—Δ. Δημάδ., Ζιζάν. Θεσσαλ. ἀγρ.,
6 καὶ 18 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 1035-36 Χελδρ. -
Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ. φυτ., 55—Λεξ. Δημητρ. γλυκομαρ-
για Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. Μ α ρ ῖ ᾶ, διὰ τὸ
βλ. Μ α ρ ῖ α.

Τὸ φυτὸν Χόνδρυλλα ἡ βρουλλοειδής (Chondrylla juncea)
τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ' ἄν. Συνών.
κ α ρ κ ο κ ρ ο ὕ ξ ι, κ ὸ λ λ α, κ ο λ λ η τ σ ῖ δ α τ ο ὗ
ἀ μ π ε λ ι ο ὦ, κ ο λ λ ῖ ᾶ, κ ο λ λ ῖ ν α, μ α σ τ ι χ ῖ ᾶ,
τ σ ο υ κ ν ῖ δ α, χ ὶ ν τ ρ ο ς.

γλυκομάρμαρο τό, ἐνιαχ. γλυκομάρμαρον Μακεδ.
(Δαμασκην.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ ᾶ ρ μ α ρ ο.

Εἶδος σχιστολίθου λίαν εὐλαξεύτου.

γλυκομάρουλο τό, Ἀθῆν. Κρήτ. Πάρ. κ.ά. — I. Βενι-
ζέλ., Παροιμ.², 85.294 γλυκομαρ'λου Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ρ ο ὕ λ ι.

Μ α ρ ο ὕ λ ι μὲ γλυκεῖαν γεῦσιν, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ
πικρομάρουλο, ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. Ἐφαγε τὰ
γλυκομάρουλα, θὰ φάῃ καὶ τὰ πικρομάρουλα (ἐπὶ τῶν
ἀναποφεύκτων λυπηρῶν συνεπειῶν εὐαρέστου ὑπολαύσεως)
ἐνιαχ. Ἡ παροιμ. φρ. εἰς παραλλ. ἐνιαχ.

γλυκομάρονο τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ρ ὶ ν ι, καὶ
τοῦτο ἐκ τοῦ Ἰταλ. marrone.

Εἶδος σύκου χρώματος λευκοῦ καὶ σχήματος προσομοιά-
ζοντος πρὸς τὸ τοῦ καστανίου.

γλυκομαρῶνα ἡ, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ρ ῶ ν α.

Εἶδος συκῆς, ἡ ὁποία παράγει σῦκα λευκὰ ὅμοια πρὸς
τὸ σχῆμα τοῦ καστανίου: Ἡ γλυκομαρῶνα ἔχει πρὸ ἀραιὰ
κλαδιά καὶ πρὸ μεγάλα φύλλα ψαλλιδωτά.

γλυκομασῶ Εὐβ. (Βρύς.) Ἡπ. (Ριζοβ.) Κρήτ. (Πεδιάδ.
Χαν. κ.ά.) γλυκομασῶ Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Ξηροκ.)
γλυκομασιῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ α σ ῶ.

Μασῶ κάτι κατὰ τρόπον εὐχάριστον, αἰσθανόμενος οἶονει
γλυκύτητα Ἡπ. (Ριζοβ.) Κρήτ. (Πεδιάδ. Χαν. κ.ά.) Πε-
λοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Ξηροκ.): Τὸ σκυλλάκι γλυκομασεῖ
τὸ φωμί Κρήτ. Ποῦ νὰ βρῇς νὰ θερίσῃς πικρολούπινα! Τὰ

